

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d-a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

SUMAR:

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Inalta Curte de casație și justiție, s. I: *I. Angelescu*, (electoral).

Idem: *M. Constantinescu*, (electoral).

Idem, s. II: *Buium Fildman*, (fiscal).

Idem: *Ivanciu Ștefăneșcu*, (fiscal).

Idem: *Constantin Popa Matei*, (fiscal).

Curtea de apel din Craiova, s. I și tribunalul Dolj, s. I: *Maior N. Sănătescu*, tutorele legal al minorilor sêi copii cu *N. Ghelț* și *Cleopatra N. Ghelț*, cu o Observație de d-l *D. Alexandresco*.

Bibliografii.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I

Audiența de la 25 Aprilie

Președenția D-lui **GR. LAHOVARI**, Președinte

I. Angelescu, cere ștergerea d-lui *D. Neniță* din listele electorale ale coleg. I senat din Tecuci.

Drept electoral.—Colegiul întâi de senat.—Dispensă de cens.—Licențiat și doctor în orice ramură.—Licențiat în farmacie.—Dacă pot face parte din colegiul întâi de senat cu dispensă de cens.—Colegiul al doilea de senat.—(Art. 8 și 9 din legea electorală).

Asemănat art. 9 din legea electorală, fac parte din colegiul întâi de senat, cu dispensă de cens, toți aceia care posed titlul de licențiat sau doctor în orice specialitate și care vor fi exercitat în termen de șase ani profesiunea lor.

In această dispensă legiuitorul a înțeles să cuprindă numai pe licențiatii sau doctorii, cari au diplomă de la una din facultățile universitare, iar nu și pe licențiatii în farmacie, căci această categorie de licențiatii legiuitorul a prevăzut-o separat prin art. 9, după care dênșii sunt dispensați de cens pentru a figura în colegiul al doilea de senat, ori care, ar fi timpul cât și-a exercitat profesiunea lor.

Decisiunea 199/902.—Admis în parte apelul făcut de *I. Angelescu* contra sentinței trib. Tecuci, No. 126/902 și ordonat înscrierea d-lui *D. Neniță* în coleg. II senat din Tecuci.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat *Eliad* din partea apelantului *I. Angelescu* în susținerea apelului; și

Pe d-l avocat *Demetrian* din partea alegătorului *D. Neniță* în combateri.

Deliberând,

Având în vedere că apelantul cere, ca reformându-se sentința trib., să se ordone ștergerea lui *Neniță* Dimitrie din listele electorale ale colegiului I de senat, pe motiv că numitul fiind licențiat în farmacie nu putea figura în acel colegiu;

Considerând că legiuitorul prin art. 8 al. f din legea electorală a prevăzut că fac parte din colegiul I de senat, cu dispensă de cens, toți acei cari posed titlul de licențiat sau doctor în orice specialitate și care vor fi exercitat în termen de 6 ani profesiunea lor;

Că în această dispoziție legiuitorul a înțeles să cuprindă numai pe licențiatii sau doctorii, cari au diplomă de la una din facultățile universitare, iar nu și pe licențiatii în farmacie; căci această categorie de licențiatii a prevăzut-o separat prin art. 9 după care dênșii sunt dispensați de cens pentru a figura în colegiul II de senat, ori care ar fi timpul cât și-a exercitat profesiunea lor;

Că de aceia apelul are a fi admis în parte, înscriindu-se alegătorul *Neniță* Dimitrie în colegiul al II senat;

Pentru aceste motive, Curtea, admite în parte apelul, etc.

Audiența de la 30 Aprilie 1902

Președenția D-lui **GR. LAHOVARI**, Președinte

M. Constantinescu, cere înscrierea sa în listele electorale ale coleg. I, cameră, senat și comună din Ilfov

Drept electoral.—Impărțirea alegătorilor în diferitele suburbii ale unui oraș.—Competență.—Care este autoritatea în drept a face această împărțire.

Prin apelurile ce se fac în casație, apelantii nu pot cere de cât sau înscrierea, sau ștergerea unui alegător neînscris, sau înscris pe nedrept, și Curtea de casație nu este competentă să împartă pe alegători în diferitele suburbii ale unui oraș, aceasta fiind o măsură administrativă, și singură administrația e competentă, în interesul facilității exercițiului dreptului de vot, a face împărțirea pe suburbii.

Decisiunea 315/902.—Respins apelul făcut de *M. Constantinescu*, contra sentinței electorale a trib. Ilfov, secția III cu No. 56/902 prin care i s'a respins cererea de a fi înscris în listele electorale ale colegiului I cameră, senat și comună, în

suburbia Dobroteasa, str. Aurora 33 unde domiciliază, iar nu în altă suburbie precum se găsește înscris.

Curtea,

Ascultând pe apelant în susținerea apelului său;

Deliberând,

Având în vedere că apelantul cere a se reforma sentința trib. și a se ordona înscrierea sa în listele electorale ale colegiului I de cameră, senat și comună, în suburbia Dobroteasa, str. Aurora 33, unde domiciliază, iar nu în altă suburbie precum se găsește înscris;

Considerând că, prin apelurile ce se fac în casațiune, apelații nu pot cere de cât sau înscrierea sau ștergerea unui alegător neînscris sau înscris pe nedrept;

Că ea n'are competență să împartă pe alegători în diferitele suburbii ale unui oraș; aceasta fiind o măsură administrativă și singură administrația e competentă în interesul facilității exercițiului de vot a face împărțirea pe suburbii;

Că, prin urmare, apelantul fiind deja înscris în listele electorale, apelul de față urmează a fi respins;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelul, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secț. II

Audiența de la 21 Martie 1902

Președenția D-lui C. C. ȘTEFĂNESCU, Consilier

Buium Fildman cu Ad-ția Financiară Dorohoi, recurs fiscal

Contribuții directe.— Patentă.— Haham. — Asimilare cu ofițerii de sănătate.

Profesiunea de haham, tăetor de paseri, este asimilată, prin tabloul adițional de comerțurile, industriile și profesiunile neprevăzute în tabelele de patentari, tablou publicat în Monitorul Oficial No. 260 din 19 Februarie 1900, cu profesiunea de ofițer de sănătate, și deci, trebuie impusă la patentă, fie că exercitează această profesiune pe propriul său cont, fie că este plătit și de vre-o comunitate israelită pentru profesia sa de haham.

Decisiunea 523/902. — Respins recursul făcut de Buium Fildman, contra decisiunii comisiunii de apel din jud. Dorohoi No. 242/902, în proces cu fiscalul.

În lipsa recurentului Buium Fildman, s'a ascultat d-l Christu Grecescu, din partea fiscalului, în combateri

Curtea deliberând, și

Având în vedere că recurentul invoacă ca motive de casare că reu comisiunea de apel l-a impus la patentă ca haham, conform tabloului adițional publicat în *Monitorul Oficial* No. 260, din 19 Februarie 1900, care a asimilat pe haham, tăetori de paseri, cu ofițerii de sănătate, pentru că serviciul de haham este pur religios, și chiar legea căilor de comunicație, prin art. 4 îi scutește și de căile de comunicație; în al doilea rând, recurentul se mai plânge că comisiunea de apel, impunându-l la această patentă, a mai violat și art. 7 din legea taxei de 5 la sută pe salarii; că el fiind în serviciul epitropiei comunității israelite angajat cu salariu lunar, nu profesază serviciul de haham pe socoteala sa, ci pe aceea a acelei comunități;

Având în vedere decisiunea comisiunii de apel atacată azi cu recurs;

Considerând că din această decisiune se constată că primul motiv invocat de recurent, nu a fost propus la comisia de apel, și deci nu-l poate propune, omisso medio, direct înaintea acestei Curți;

Considerând că, în ceea ce privește motivul al doilea, că din tabloul adițional de comerțurile, industriile și profesiunile neprevăzute în tabelele de patentari, și cari urmează a se taxa conform legii patentelor prin asimilare, tablou publicat în *Monitorul Oficial* No. 260 din 19 Februarie 1900, profesiunea de haham, tăetor de paseri, este asimilată cu aceia de ofițer de sănătate, fără ca legea să facă ver-o distincțiune dacă hahamul exercitează profesiunea numai pe propriul său cont, sau mai este plătit și de o comunitate israelită oarecare, și chiar plătit fiind de comunitatea israelită, tot pentru profesiunea de haham este plătit, profesiune impusă, prin asimilare, la plata patentei;

Că așa fiind, și din acest punct de vedere, recursul este neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Audiența de la 25 Februarie 1902

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Ivanciu Ștefănescu cu Ad-ția financiară de Ialomița recurs fiscal

Contribuții directe. — Imposit funciar. — Construcții noi. — Scutire. — Moară. — (Art. 11 din legea impozitului funciar).

După articolul 11 din legea impozitului funciar, construcțiunile nu s'nt scutite pe termen de trei ani de impozitul funciar, socotit acest termen de când devin locuibile.

O moară neputând fi considerată ca o construcțiune locuibilă, ci ca o clădire care servește la o întreprindere comercială, nu poate beneficia de scutirea prevăzută de sus citatul articol 11.

Decisiunea 19/902. — Respins recursul făcut de Ivanciu Ștefănescu, contra decisiunii comisiunii de apel din județul Ialomița cu No. 41/902.

S'a ascultat d-l I. Arion din partea fiscalului, în combateri recursului în lipsa recurentului.

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat:

«Că moara fiind nouă, a fost deja scutită pe termen de 3 ani de comisia de apel din anul 1900 de plata impozitului funciar».

Considerând că, după dispozițiunile art. 11 din legea impozitului funciar, construcțiunile noi s'nt scutite pe termen de 3 ani de impozitul funciar, socotit acest termen de când devin locuibile;

Considerând, în specie, că moara neputând fi considerată ca o construcțiune locuibilă, ci ca o clădire care servește la o întreprindere comercială, nu poate beneficia de scutirea prescrisă de art. 11 sus citat;

Că de aceia mijlocul de casare este neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Audiența de la 14 Martie 1902

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Constantin Popa Matei cu Ad-ția financiară de Argeș, recurs fiscal

Contribuțiunii directe. — Imposit rural. — Construcțiunii rurale producătoare de venit. — (Art. 12 din legea impositului funciar).

Construcțiile rurale, producătoare de venit sunt supuse la plata impositului funciar.

Ast-fel, când un arendaș transportă produsele recoltate pe moșia ce ține în arendă la o magasiie proprietate a sa, situată în altă comună, trebuie să plătească foncieră pentru această magasiie.

Decisiunea 352/902. — Respins recursul făcut de Constantin Popa Matei, contra decisiunii comisiunii de apel din județul Argeș No. 122/902, în proces cu fiscalul.

Curtea,

În lipsa recurentului, ascultând pe d-l I. Arion reprezentantul fiscalului, în combaterea motivelor de recurs, și Deliberând,

Asupra motivului de casare :

«Dacă s'a recunoscut de comisiunea de apel că nu exercit comerțul de cereale, scăzându-mă de patenta la care eram impus de comisiunea comunală, de drept urma să mă scază și cu fonciera impusă pentru magasiie din momentul ce nu există basa imposibilă».

Având în vedere că, prin decisiunea supusă recursului, comisiunea de apel constată în fapt că de și recurentul nu exercită comerțul de cereale, însă fiind arendaș în com. Maldăru, transportă produsele sale în magasiie ce are la proprietatea sa din comuna Lunca-Corbului și de aceea 'l menține impus la fonciera pentru magasiie considerând'o ca producătoare de venit ;

Având în vedere că, după art. 12 aliniatul a, din legea asupra impositului funciar, construcțiunile rurale producătoare de venit sunt supuse la plata impositului funciar ;

Considerând că, în speță, comisiunea de apel constată în fapt că magasiia în care recurentul 'și trasportă produsele sale, este producătoare de venit, cu drept cuvânt a impus'o la plata impositului funciar, și dar motivul invocat este ne întemeiat ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

CURTEA DE APEL DIN CRAIOVA, Secția II

Audiențele de la 25 Octombrie 1901, și 29 Aprilie 1902

Președenția D-lui G. D. BILDIRESCU, Președinte

Maior N. Sănătescu, tutorele legal al minorilor sėi copii cu N. Ghelț și Cleopatra N. Ghelț

Procese-verbale No. 2395/901 și 1043/902

Sucesiune. — Adopțiune. — Dacă copiii adoptatului vin la moștenirea adoptatorului fie proprio jure, fie prin reprezentație. — (Art. 312, 313, 314, 315, 316, 317 și 665 din Codul civil).

Descendenții adoptatului au dreptul a veni la succesiunea adoptatorului, fie proprio jure, fie prin reprezentație.

S'a ascultat, în audiența de la 25 Octombrie 1901, d-nii avocații I. Peruvianu și Vișoreanu, din partea apelantului Maior N. Sănătescu, în susținerea apelului, precum și d-nii avocații Take Ionescu și I. G. Saita, din partea intimaților, soți Ghelț, în combateri.

S'a ascultat și d-l procuror general în conclusiuni ;

Curtea, deliberând, și-a văzut părerile împărțite, ivindu-se paritate de voturi, de oare-ce :

Noi consilierii C. A. Mitescu și I. Urdărianu :

Având în vedere apelul făcut în termen de cătră d-l Maior G. Sănătescu, tutorele legal al minorilor sėi copii, contra sentinței civile a tribunalului Doljiu, s. I, No. 320/99 ;

Având în vedere că obiectul procesului de față consistă în cererea făcută, la prima instanță, de apelant, în calitate de tutore al minorilor sėi copii, de a se ordona ca între minori și d-na Cleopatra Ghelț să se împartă în două părți egale averea rămasă de la defuncta Elena Sterie Staicu, de oare-ce atât minorii cât și d-na Ghelț sunt moștenitori cu drepturi egale în acea avere ; fiind-că atât d-na Ghelț cât și mama minorilor au fost adoptate de numita defunctă, așa în cât minorii vin la acea moștenire cu drepturile mamei lor, iar soțul N. Ghelț, căruia 'i s'a constituit dotă un imobil în Craiova, strada Unirei, să sufere rezolvirea usufructului asupra aceluși imobil și să plătească minorilor partea de venit ce li-se cuvine, cu începere de la data încetării din viață a d-nei Elena Sterie Staicu ;

Având în vedere că tribunalul prin sentința apelată, a respins această acțiune pe motiv că adoptata, mama minorilor, Elena Sănătescu, a încetat din viață înaintea adoptatoarei Elena S. Staicu, și ast-fel, minorii nu pot veni la succesiunea adoptatoarei mamei lor, nici cu dreptul lor propriu, nici prin reprezentație ;

Având în vedere susținerile părților făcute oral, conclusiunile scrise și actele prezentate ;

Considerând că cestiunea dedusă în judecata Curții este de a se ști, dacă descendenții adoptatului au dreptul a veni la succesiunea adoptatorului, fie proprio jure, fie prin reprezentație ;

Pentru motivele din sentința tribunalului apelată, suntem de părere a se respinge apelul ca nefondat.

Iar noi consilier Ath. Herescu și noi președintele G. D. Bildirescu :

Având în vedere apelul făcut în termen de către d-l Maior G. Sănătescu, tutorele legal al minorilor sėi copii, contra sentinței civile a tribunalului Doljiu, s. I cu No. 320/99 ;

Având în vedere că obiectul procesului de față consistă în cererea făcută la prima instanță de apelant, în calitate de tutore al minorilor sėi copii, de a se ordona ca, între minori și d-na Cleopatra Ghelț, să se împartă în două părți egale averea rămasă de la defuncta Elena Sterie Staicu, de oare-ce atât minorii cât și d-na Ghelț sunt moștenitori cu drepturi egale în acea avere, fiind-că atât d-na Ghelț cât și mama minorilor au fost adoptate de numita defunctă, așa în cât minorii vin la acea moștenire cu drepturile mamei lor, iar soțul N. Ghelț, căruia 'i s'a constituit dotă un imobil în Craiova, strada Unirei, să sufere rezolvirea usufructului asupra aceluși imobil și să plătească minorilor partea de venit ce li se cuvine, cu începere de la data încetării din viață a d-nei Elena Sterie Staicu ;

Având în vedere că tribunalul prin sentința apelată a respins această acțiune, pe motiv că adoptata Elena Sănătescu, mama minorilor a încetat din viață înaintea adoptatoarei Elena S. Staicu și, ast-fel, minorii nu pot veni la succesiunea adoptatoarei mamei lor, nici cu dreptul lor propriu, nici prin reprezentație ;

Având în vedere susținerile părților făcute oral, conclusiunile scrise și actele prezentate ;

Considerând că cestiunea dedusă în judecata Curții este de a se ști dacă descendenții adoptatului au dreptul a veni la succesiunea adoptatorului, fie, proprio jure, fie prin reprezentație ;

Considerând că adopțiunea este un contract solemn și judiciar, care stabilește între persoanele, ce au concurat la formarea acestui contract, adică între adoptant și adoptat, cele mai multe raporturi care rezultă din filiațiunea legitimă;

Considerând că art. 315 Cod civil, așa cum este redactat, ne spune că adoptatul are aceleași drepturi la succesiunea adoptatorului ca și copiii legitimi, fără însă să precizeze că și copiii adoptatului ar avea aceleași drepturi la succesiunea adoptatorului, sau în numele lor personal sau prin reprezentațiune;

Considerând, însă, că legiuitorul, prin art. 312—317 Cod civil, când a edictat, relativ la materia aceasta a adopțiunii, dispozițiuni formale și categorice ca: 1) împiedicarea căsătoriei între adoptator și cel adoptat și descendenții acestuia: între copiii adoptivi ai aceluiași individ; între acel adoptat și copiii ce ar putea avea mai în urmă adoptatorul; 2) ca transmisiunea numelui; 3) ca obligațiunea alimentară; și al 4) ca dreptul de succesiune al adoptatului la succesiunea adoptatorului, de sigur că a înțeles și a voit să dea adoptatorului facultatea să și creeze o descendență fictivă, înlocuind ca descendența naturală de care este privat; că dacă efectele familiei celei noue ce a înțeles să creeze, nu s'ar întinde și descendenților direcți și legitimi ai copilului adoptiv, atunci scopul legiuitorului nu ar fi atins, într-o cât nu se poate concepe de fel ideea de familie, care să imiteze întru cât-va natura și ca ea să fie mărginită numai la două persoane, excluzând pe copiii acestuia;

Considerând că din dispozițiunile art. 315 Cod civil rezultă, pe de o parte, că cel adoptat nu va putea dobândi nici un drept de moștenire asupra bunurilor rudelor adoptatorului, iar pe de alta, că va dobândi asupra moștenirii adoptatorului aceleași drepturi ca și copiii născuți din căsătorie; că prin aceasta legiuitorul indică destul de clar că aceste din urmă dispozițiuni trebuiesc înțelese în sens extensiv, iar nu restrictiv și prohibitiv, ca cele d'antăi dispozițiuni;

Considerând că legea, cu adevărat, nu chiamă în mod expres pe copiii adoptatului la succesiunea adoptatorului, însă aceasta importă puțin în interpretarea sensului adevărat al legii, într-o cât dreptul lor este consacrat în mod formal prin art. 665 Cod civil, după care reprezentațiunea se întinde nemărginit în linie directă descendentă, și, cum la acest principiu general, care guvernează întreaga ordine a succesiunilor, nu găsim în Codul civil nici o excepțiune formulată în detrimentul descendenților direcți ai adoptatorului, apoi, în atare cas, urmează să constatăm că dreptul lor intră în dispozițiunile sus citatului articole de lege, care este general; și aceasta cu atât mai mult, cu cât și din articolele 312-317 Codul civil, acest drept al lor nu le este expres refuzat de legiuitor;

Pentru aceste motive, suntem de părere, a se admite apelul, a se infirma sentința apelată, și a se da părților cuvântul în fond.

(ss) G. D. Bildirescu, I. Urdărianu, Ath. Herescu, G. A. Mitescu.

Grefier (s) M. Gr. Radianu

În urma acestei divergențe, s'a fixat ziua de 25 Ianuarie 1902, pentru tranșarea ei, când s'a amânat din nou pentru ziua de 29 Aprilie 1902.

La acest termen s'au prezentat părțile și s'au ascultat: d-l avocat I. Peruianu, din partea apelantului, și d-nii avocați Take Ionescu și I. G. Saita, din partea intimărilor.

S'a ascultat și d-l avocat C. Radulian, care a ocupat fotoliul ministerului public.

Curtea fiind complectată, pentru tranșarea divergenței, prin d-l consilier G. Orman de la secția I, domnia-sa s'a unit cu părerea exprimată de d-l consilier Ath.

Herăscu și de d-l președinte G. D. Bildirescu, menționată în jurnalul No. 2395 din 25 Octombrie 1901, ce publicăm în rîndurile de mai sus, ast-fel că această opinie întrunind majoritatea a devenit decizia Curții, prin care s'a admis, în majoritate, apelul făcut de Maior G. Sănătescu, în calitate de tutore legal al minorilor săi copii, în contra sentinței tribunalului Dolj, s. I, cu No. 320/99.

În fond, judecarea afacerii s'a amânat pentru 23 Septembrie 1902, de oare ce apelantul declarând că are acte noi cu care se servă în proces, partea intimată a cerut ca apelantul să fie obligat a-i comunica acele acte.

Iată și sentința trib. relativă la această importantă chestiune:

TRIBUNALUL DOLJ, Secția I

Audiența de la 2 Aprilie 1899

Președenția D-lui G. NICULESCU, Prim-președinte
Căpitan G. Sănătescu cu Cleopatra N. Ghelț și Căpitan N. Ghelț
Sentința civilă No. 320

Succesiune.— Adopțiune.— Dacă descendenții adoptatului vin la moștenirea adoptatorului fie proprio jure, fie prin reprezentațiune.— (Art. 312, 313, 314, 315, 316, 317, 665 și 669 din Codul civil; art. 239 și 247 din Codul Calimach).

Descendenții adoptatului nu au nici un drept, nici proprio jure, nici prin reprezentațiune, de a veni la moștenirea adoptatorului.

S'a ascultat: d-nii avocați N. M. Vișoreanu și I. Peruianu din partea Căpitanului G. Sănătescu în susținerea acțiunii și d-nii avocați Saita și Chintescu din partea soților Ghelț în combateri.

Tribunalul deliberând, și

Având în vedere acțiunea intentată de d-l Căpitan G. Sănătescu, în calitate de tutore al copiilor minori rămași pe urma defunctei seale soții, Elena Sănătescu, prin care cere ca averea, rămasă pe urma defunctei Elena Sterie Staicu, să se împartă de o potrivă între minorii săi copii și d-na Cleopatra N. Ghelț atât minorii cât și d-na Ghelț fiind moștenitori cu drepturi egale în averea rămasă pe urma defunctei Elena Sterie Staicu; de asemenea se mai cere ca d-l N. Ghelț, soțul d-nei Cleopatra N. Ghelț, căruia i s'a constituit zestre un imobil din strada Unirei din Craiova, tot al defunctei Elena Sterie Staicu, să suferă resolvirea usufructului ce are în calitate sa de soț asupra acelui imobil, și să fie obligat a plăti minorilor partea lor de venit ce li se cuvine în acel imobil, adică jumătate, și aceasta de la data încetării din viața a d-nei Staicu;

Având în vedere că se dovedește, că d-na Elena Staicu trăind, a adoptat două fete, pe d-na Elena Sănătescu, muma minorilor, și pe d-na Cleopatra Ghelț;

Având în vedere că se mai dovedește, că d-na Elena Sănătescu a încetat din viață înaintea d-nei Elena Staicu, adoptătoarea;

Având în vedere că minorii pretind că au dreptul de a moșteni pe d-na Staicu, prin reprezentațiune, ei fiind copii d-nei Sănătescu, care e fiica adoptivă a d-nei Elena Staicu;

Având în vedere că, în speță, cestiunea ce urmează a se decide de tribunal este, dacă descendenții adoptatului au drept a veni la succesiunea adoptatorului, cestiune controversată, și vii discutată în jurisprudența și doctrina franceză;

Considerând că, conform art. 669 Cod. civil, copiii sau descendenții lor succed tatălui, mamei, moșilor, și vericărui alt descendent, fără deosebire de sex, și chiar de ar fi născuți din deosebite căsătorii;

Ei succed în părți egale, când se găsesc toți în gradul întâi și sunt chemați după propriul lor drept; ei succed

pe tulpină, când sunt chemați toți sau unul din ei prin reprezentațiune;

În acest articol, este vorba de succesiunea copiilor legitimi, fiind-că despre succesiunea copiilor naturali legiuitorul tratează în altă parte, în articolul 677 Cod civil; iar despre succesiunea copiilor adoptivi legiuitorul tratează la titlul despre adopțiune, și anume în articolul 315 Cod civil;

Regulele dar prevăzute în art. 669 Cod civil, se aplică numai copiilor și descendenților legitimi, fiind că despre dârșii se tratează în acest articol;

Art. 315 Cod civil, care se ocupă de succesiunea copiilor adoptivi, spune că adoptatul nu dobândește nici un drept de succesiune asupra bunelor rudelor adoptatorului, prin urmare, nu va avea nici un drept de succesiune asupra bunurilor părinților adoptatorului. Această dispozițiune este o consecință a principiului care regulează adopțiunea;

Adopțiunea nu este relativă de cât la persoana adoptatorului și adoptatului. Adopțiunea se formează printr'un contract la care ieau parte numai două părți; adoptatorul și adoptatul. Și cum contractele nu produc efect de cât între părțile contractante, de asemenea și adopțiunea nu poate produce efect de cât între adoptator și adoptat;

Adopțiunea este o legătură fictivă, și de esența oricărei ficțiuni este, ca ea se rămâne restrânsă în limitele legii;

Codul civil, prin art. 313 mai spune, că adopțiunea nu produce nici o schimbare de familie; adoptatul rămâne în familia sa firească, și nu intră în familia adoptatorului. De aci rezultă că adoptatul, fiind străin de familia adoptatorului, nu este rudă cu nici una din rudele adoptatorului, și nefiind rudă cu ele, nu le poate succede, pentru că, în prima linie, ca cine-va să succeadă, trebuie să fie mai întâi rudă cu acela pe care voeste a-l moșteni;

Nici chiar adoptatorul nu are drept a moșteni pe adoptat, și nu are acest drept, fiind-că nu e nici o rudă cu adoptatul; dacă legea l'ar fi considerat pe adoptator ca tată al adoptatului, de sigur l'ar fi dat dreptul să-l și moștenească. După lege, art. 315 Cod civil, drept de moștenire nu are de cât adoptatul în averea adoptatorului, și are acest drept întocmai ca și un copil legitim, fiind-că legea o spune prin art. 315, și aci se limitează dreptul de moștenire când este vorba de adopțiune, și nu se poate întinde mai mult, fiind-că după cum deja am dis, adopțiunea fiind o legătură fictivă, de esența oricărei ficțiuni este, ca ea să se restrângă în limitele legii;

Descendenții adoptatului vin ei la succesiunea adoptatorului, fie cu dreptul lor propriu, fie prin reprezentațiune?

Prima calitate cerută pentru a succede, este de a fi rudă cu defunctul. În primul loc, succed copiii sau descendenții lor, tatălui, mamei, moșului conform art. 669 Cod civil. Or, adoptatorul este el moșul copiilor adoptatului? Rudenia care naște din adopțiune, este o rudenie civilă, fictivă, și fiind ast-fel, ea nu există, de cât între persoanele între care legea spune că există rudenie; or, legea nicăeri nu spune că stabilește rudenie între adoptator și copiii adoptatului; nici un text de lege nu este, care să creadă o rudenie fictivă între adoptator și copiii adoptatului, și ca să existe o asemenea rudenie trebuie să fie un text de lege; fiind-că fiind vorba de o ficțiune, fără un text de lege nu poate fi ficțiune legală. Legea nu dă numele de tată celui care adoptă, și dacă cel care adoptă nu este tatăl adoptatului, cum poate să fie moșul copiilor adoptatului?

Chiar dacă s'ar presupune că adoptatorul ar fi tatăl fictiv al adoptatului, încă copiii acestuia nu ar deveni descendenții fictivi ai adoptatorului, fiind că adopțiunea rezultând dintr'un contract nu poate să fie de cât între persoanele cari au luat parte la contract, și copiii adoptatului sunt străini contractului de adopțiune; copiii adoptatului nu pot fi descendenții fictivi ai a-

adoptatorului de cât în virtutea unei legi, și lege care să stabilească o asemenea ficțiune nu există;

Copiii adoptatului, dar, neavând nici o înrudire cu adoptatorul, nu pot veni la succesiunea acestuia cu dreptul lor propriu;

Descendenții adoptatului pot ei veni la succesiunea adoptatorului prin reprezentațiunea adoptatului?

A reprezenta, însemnează a succede; pentru a veni la succesiunea adoptatorului prin reprezentațiune, trebuie ca descendenții adoptatului să fie succesibili adoptatorului, și nefiind rude, nu pot fi succesibili lui nici prin reprezentațiune;

Ca cine-va să poată moșteni prin reprezentațiune, trebuie mai întâi să aibă dreptul de moștenitor, să fie cu alte cuvinte rudă cu defunctul.

Cine-va nu este succesibil, fiind-că represintă, ci represintă, pentru că e succesibil, — acesta e principiul;

Legiuitorul ar fi putut deroga de la acest principiu, dar trebuia să o spue, și nicăeri în lege nu se spune că copiii adoptatului au dreptul prin reprezentațiune a moșteni pe adoptator.

Reprezentațiunea este și ea o ficțiune, și fiind ast-fel, nu se poate admite de cât în virtutea unui text formal;

Art. 665 Cod civil spune, că reprezentațiunea are loc la infinit în linie directă descendentă, însă acest articol se ocupă de familia legitimă; pentru ca acest articol să fie aplicabil și descendenților adoptatului, ar trebui să existe un text de lege care să așeze pe copiii adoptatului printre descendenții adoptatorului, sau un text de lege care să stabilească că descendenții adoptatului sunt puși pe aceiași linie cu descendenții legitimi, și nici o dispozițiune de felul acestora nu există nici în titlul despre succesiuni, nici în titlul despre adopțiune; prin urmare, copiii adoptatului, nici prin reprezentațiune, nu pot veni la succesiunea adoptatului;

Jurisprudența franceză, care susține că copiii adoptatului au dreptul de a succeda adoptatorului, se bazează pe dispozițiunile art. 312, 313, 314, 315, 316 și 317 din Codul civil, arătând că din combinațiunea acestor texte rezultă că intențiunea legiuitorului n'a fost de a mărgini numai la persoana adoptatului efectele adopțiunii, ci din contră, intențiunea sa a fost de a crea adoptatorului o descendență adoptivă sau civilă;

Se susține că din moment ce, conform art. 312 Cod civil, adopțiunea dă adoptatului numele adoptatorului, acest nume l va avea și copiii adoptatului; or, numele adoptatorului nu se poate comunica copiilor adoptatului, fără să existe filiațiune civilă. Din moment ce copiii adoptatului, zice jurisprudența franceză, sunt obligați să poarte numele adoptatorului, în virtutea contractului de adopțiune, nu pot să fie îndepărtați de la avantajele care decurg din acest contract;

Mai întâi, copiii adoptatului, dacă poartă numele adoptatorului, l poartă, nu în virtutea contractului de adopțiune, ci în virtutea legii relativă la starea civilă, fiind obligat tatăl a înscrie copiii în registrele stărele civile din chiar momentul nașterii lor, înscriere care se face pe numele tatălui;

Dacă ne luăm după nume, atunci ar trebui să se decidă că numai copiii născuți în urma adopțiunii au dreptul la succesiunea adoptatorului, fiind-că numai aceștia au același nume cu adoptatorul, ei purtând numele pe care l'a avut tatăl lor înainte de a fi adoptat, și care nume este cu totul altul de cât al adoptatorului;

Adoptatul are același nume pe care l poartă și tatăl adoptatorului, și cu toate astea, adoptatul nu vine la succesiunea tatălui adoptatorului;

În definitiv, adoptatul și copiii lui nici nu poartă același nume cu adoptatorul; ei conservă numele lor de familie, și numai adaogă la acesta pe acela al adoptatorului; deci numele lor diferă.

Numele, dar, nu poate să fie o basă serioasă pentru a se decide că copiii adoptatului au dreptul a succede adoptatorului;

Se susține că art. 313 Cod civil oprind căsătoria între adoptator și adoptat și copiii acestuia, prin aceasta, legiuitorul a înțeles a crea adoptatorului o descendență civilă.

Dacă din prohibițiunea de căsătorie, prevăzută între adoptator și descendenții adoptatului se conchide că aceștia sunt descendenții civili ai adoptatului, atunci ar trebui ca din prohibițiunea de căsătorie, prevăzută de art. 313 Cod civil, între adoptat și copiii ce ar putea veni în urma adopțiunii, adoptatorului, să conchidem că adoptatul este frate civil cu copiii adoptatorului;

De asemenea, fiind-că, prin art. 313, se oprește căsătoria între adoptat și soția adoptatorului, ar trebui să conchidem că soția adoptatorului este mamă civilă a adoptatului, ceea-ce în realitate nu există;

Impediciunile la căsătorie, prevăzute de art. 313 Cod civil, sunt create de legiuitor nu în vedere de a crea o descendență civilă adoptatorului, ci în vederea moralității publice;

Se invoacă art. 314 Cod civil, care pune obligațiunea adoptatorului și adoptatului de a-și procura alimente; dar pentru a se invoca cu succes acest articol ar trebui să se dovedească că și copiii adoptatului sunt îndatorați a procura alimente adoptatorului; în articolul 314 nu se vorbește de cât de adoptat, și nici un alt text de lege nu există, care să oblige pe copiii adoptatului a procura alimente adoptatorului; prin urmare, descendenții adoptatului nedatorind alimente adoptatorului, concluziunea este, că nu se pot socoti ca rude ale acestuia.

Se invoacă art. 315 Cod civil, care acordă adoptatului aceleași drepturi de succesiune ca și copiilor legitimi;

Dar tocmai acest articol este obiectul controversei.

Pentru a se decide că descendenții adoptatului au drept de a succede adoptatorului, nu este de ajuns dispozițiunea art. 315, care acordă acest drept numai adoptatului. După cum adoptatul nu are nici un drept de a succede rudele adoptatorului, fiind-că familia acestuia e străină contractului de adopțiune, tot ast-fel și descendenții adoptatului nu pot succede adoptatorului, fiind străini contractului de adopțiune, și nici o rudenie nu există între ei și adoptator;

Se mai invoacă art. 316 și 317 Cod civil; or, din împrejurarea că copiii adoptatului împedecă pe adoptator de a-și lua înapoi lucrurile date adoptatului (art. 316), și din împrejurarea că adoptatorul ia înapoi din succesiunea copiilor adoptatului lucrurile ce el i-a dăduse, nu rezultă nici o rudenie între adoptator și copiii adoptatului. Și copiii adoptatorului ia înapoi lucrurile dăruite de adoptator și, cu toate acestea, nu se poate zice că între ei și adoptat ar exista vre o rudenie, și că adoptatul ar avea drept a-și moșteni și el;

Afară de aceste argumente de text, se mai invoacă de jurisprudența franceză și alte considerațiuni morale și de echitate, care toate sunt bune pentru a se face legea în sensul de a moșteni și copiii adoptatului, dar care nu pot da acest drept, întru cât legea și principiile de drept nu le conferă;

În țară, la noi, jurisprudența nu s'a pronunțat asupra acestei chestiuni, fiind-că nu a avut încă ocaziunea instanțele noastre judecătorești să judece asemenea cazuri.

Doctrina franceză în privința acestei chestiuni este de asemenea împărțită:

Marcadé, Duranton, Toullier, Massé-Vergé, Demante, Merlin, etc. susțin că copiii adoptatului au dreptul de a moșteni pe adoptator;

Demolombe, Laurent, Aubry et Rau, Mourlon, Valette, susțin, din contră, că descendenții adoptatului nu au nici un drept la moștenirea adoptatorului;

La noi, d-l Dimitrie Alexandresco, cunoscut autor de drept civil, în cartea I, pagina 350, și d-l Bonachi, pag.

355, carî s'a ocupat de această chestiune, sunt de părere că copiii adoptatului nu au nici un drept de a veni la moștenirea adoptatorului, nici cu propriul lor drept, nici prin reprezentațiune;

D-l Degré, eminentul juriscult și consilier la Înalta Curte de casație și justiție, este de părere că descendenții adoptatului vin și azi la moștenirea adoptatorului, atât *proprio-jure*, cât și prin reprezentațiune (v. *Dreptul* din 1873. No. 80), însă pentru aceasta se bazează pe art. 239 și 247 din Codul Calimach, care prevăd formal că urmașii adoptatului devin nepoții adoptatorului;

D-l Degré, susține că Codul Calimach este încă și astă-zi în vigoare, nefiind abrogat în privința acestei chestiuni;

Se înțelege că dacă Codul Calimach nu ar fi abrogat în această privință, el s'ar aplica locuitorilor din Moldova; el nu poate, însă, avea nici o înrîurire asupra locuitorilor din Muntenia, unde domina legea Caragea, care nimic nu prevede în privința acestei chestiuni;

Din aceasta că d-l Degré, ca să susție dreptul de moștenire al descendenților adoptatului, se bazează pe dispozițiunii din Codul Calimach, rezultă că și d-sa este de părere că, pe baza actualelor dispozițiuni din Codul civil, nu se poate susține dreptul de moștenire al copiilor adoptatului la averea adoptatorului;

Considerând, dar, că din cele expuse mai sus rezultă că descendenții adoptatului nu au nici un drept, nici *proprio-jure*, nici prin reprezentațiune, de a veni la moștenirea adoptatorului, acțiunea de față, prin care tocmai un asemenea drept se cere a se recunoaște minorilor defunctei Sănătescu, urmează a se respinge ca nefundată; minorii defunctei Sănătescu ne având drept a veni prin reprezentațiune la moștenirea Elenei Sterie Staicu, adoptatoarea defunctei Sănătescu, mama minorilor reclamantîi.

Pentru aceste motive, redactate de d-l prim-președinte C. Niculescu;

În neunire cu concluziunile d-lui procuror I. Vlădescu, tribunalul respinge acțiunea, etc.

(ss) C. Niculescu, C. Poenaru.

grețier (s) I. Georgescu

Observație.—Adopțiunea fiind un contract, nu produce efecte de cât între părțile contractante, adică între adoptator și acel adoptat. Aceste principii sunt ele aplicabile descendenților adoptatului? În Franța, chestiunea este foarte controversată.

După un sistem, se susține că urmașii adoptatului au aceleași drepturi asupra averii adoptatorului ca și însuși adoptatul, fără a se distinge între copiii născuți înainte, sau în urma adopțiunii. Acest sistem, formal admis în Codul Calimach (art. 239 și 247), se întemeiază mai cu seamă pe împrejurarea că adopțiunea, cele mai multe ori, ar avea de scop transmiterea numelui adoptatorului, care, pentru a nu se stînge, trebuie să treacă și la descendenții aceluia adoptat. În favoarea acestui sistem se mai trage încă argument din art. 146 și 313, care opresc căsătoria între adoptator și acel adoptat și descendenții acestuia. (Argument și din art. 316, 317) (1).

(1) Veđi în acest sens: Marcadé, II, 111, p. 117. Duranton, III, 314 și 327. Massé-Vergé, I, § 180, p. 354, nota 15. Valette sur Proudhon, II, p. 221, 222. Toullier-Duvergier, I,

Al doilea sistem distinge între copiii născuți înainte și în urma adopțiunei, dând dreptul de moștenire numai acestor din urmă, pentru-că numai ei primesc numele adoptatorului⁽²⁾.

În fine, ultimul sistem, pe care îl credem singur juridic, tăgăduște în orice caz urmașilor adoptatului dreptul de a veni la moștenirea adoptatorului, pentru-că nici un text de lege nu există în această privință⁽³⁾.

În Codul italian, art. 737 declară formal că sub numele de copii legitimi se înțelege și copiii adoptați, precum și urmașii lor: «*Sotto nome di figli legittimi s'intendono anche i figli adottivi e i loro discendenti*». Aceiaș soluție se vede admisă în dreptul roman⁽⁴⁾, în vechiul Cod prusac⁽⁵⁾, în Ante-proiectul de revizuire a lui Laurent (art. 786), în Codul cantonului Zurich de la 1887 (art. 869⁽⁶⁾), în Codul austriac și în Codul Calimach: «Între înfiitori și înfietați, ȳice art. 247 din acest din urmă Cod, cum și între urmașii acestora, se păzesc driturile întocmai ca între

cei din naștere legiuți părinți și fii»⁽⁷⁾; și art. 239 din acelaș Cod adaogă că: «dacă înfietul sau înfieta vor avea fiu sau fiică, se socotesc aceștia cătră înfiitorul tată sau cătră înfiitoarea mamă, în treapta de nepot sau de nepoată». Codul Caragea vorbește de înclinarea și datoriiile reciproce între părinți și fiii lor sufletești (art. 11, partea IV, capit. 5, pentru *iothesie*), însă nu ȳice nimic despre urmașii acestora, în privința cărora probabil se aplica dreptul roman. După acest Cod, copiii de suflet moșteneau, însă, pe părinții cei sufletești, după cum și aceștia moșteneau pe copiii lor de suflet (art. 22, partea IV, capit. 3)⁽⁸⁾.

Ce trebuie să decidem în legislația actuală? Curtea din Craiova, prin decisiunea ce adnotăm și cu a cărei soluțiune nu ne putem uni, răs-punde că descendenții adoptatului vin și astă-ȳi la moștenirea adoptatorului, atât *proprio jure*, cât și prin reprezentațiune. Aceiaș soluție se susține și de Alex. Degré, care invoacă, în sprijinirea acestui sistem, textele mai sus arătate din Codul Calimach, ca nefiind abrogate⁽⁹⁾.

Această argumentațiune ni pare, însă, lipsită de orice temei; căci adopțiunea rezultând din un contract, de și solemn, înrudirea fictivă, care isvoręște din acest contract, nu poate să existe de cât între părțile contractante, adică între adoptator și acel adoptat. Copiii adoptatului, chiar acei născuți în urma adopțiunei, sunt deci străini față cu adoptatorul, după cum și rudele adoptatorului sunt străine față cu acel adoptat. În adevăr, dacă însuș adoptatul nu și schimbă familia, ci rămâne în familia sa firească (art. 313), cum ar putea copiii săi să intre într'o familie străină și să devie descendenții adoptatorului? Nu se poate ȳice, după cum susține Al. Degré, că Codul Calimach n'ar fi, în această privință, abrogat, căci art. 239 și 247 din acest Cod, ca și art. 183 din Codul austriac, dispun în termeni expresi că urmașii adoptatului devin nepoții adoptatorului, și ca atare, vin la moștenirea lui, ca și cum ar fi născuți din căsătorie; pe când legea nouă nu vorbește nimic despre urmași, ci numai de a-

partea II, 1015. Taulier, *Th. raisonnée du Code civil*, I, p. 449, 450. Beauregard, *Revue pratique*, t. 28, anul 1869, p. 308 urm. Rolland de Villargues, *Répert. de notariat*, V^o Adoption, No. 48. Malpel, *Successions*, 119. Répert. Sirey, V^o Adoption, 251 bis urm. Répert. Dalloz, *Supplément*, V^o Adoption, 46. Odilon Barrot, *Encyclopédie du droit*, V^o Adoption, 74. Această soluție a fost consacrată prin mai multe hotăriri. Veđi Sirey, 68. 2. 161. Sirey, 70. 1. 18. D. P. 70. 1. 209. Sirey, 86. 2. 63. Répert. Dalloz, *Supplém.*, 46, nota 1. Cas. belg. *Pasierisic belge*, 76. 1. 19, etc.

⁽²⁾ Veđi Merlin, *Quest. de droit*, V^o Adoption, § 7, t. I, p. 138 urm. (ed. a 4-a din 1827). Demante et Colmet de Santerre, II, No. 82 bis și 85 bis III.

⁽³⁾ Veđi în acest din urmă sens: Demolombe, VI, 141. T. Huc, III, 127. Beudant, II, 675. Planiol, I, 3002 (ed. a 2-a). Aubry et Rau, VI, § 560, p. 135, text și nota 6. Laurent, IV, 250 și IX, 82, 83. Mourlon, II, 105. Valette, care revine asupra primei sale opinii, *Explic. sommaire*, p. 196, VII, și *Code civil*, I, p. 471, No III. Hureau, *Successions*, I, 18. Baudry, I, 946. Baudry et Wahl, *Successions*, I, 353. p. 278 urm. (ed. a 2-a). Vernet, *Quotité disponible*, p. 355 urm. Grenier, *Tr. de l'adoption*, 9 și 37. Thiry, I, 485. Arntz, II, 1316. Pand. fr., *Adoption*, 452 urm. Lyon Caen, nota în Sirey, 68. 2. 161, etc.

⁽⁴⁾ «*Ex adoptivo natus, adoptivi locum obtinet in jure civili*». L. 27, Dig., *De adopt. et emancip.*, 1, 7.

⁽⁵⁾ Veđi *Allgemeines Landrecht für die Preussischen Staaten*, partea II, tit. 2, secțiya 10, art. 707.—Noul Cod german prevede, de asemenea, că efectele adopțiunei se întind la descendenții adoptatului: «*Die Wirkungen der Annahme an Kindesstatt erstrecken sich auf die Abkömmlinge des Kindes*». — Art. 1762 din acest Cod adaogă, însă, că aceste efecte nu se întind la copiii existenți în momentul adopțiunei și la descendenții acestor copii, de cât atunci când contractul a fost încheiat și cu descendentul născut mai înainte. «*Auf einen zur Zeit des Vertragsabschlusses schon vorhandenen Abkömmling und dessen später geborene Abkömmlinge erstrecken sich die Wirkungen nur, wenn der Vertrag auch mit dem schon vorhandenen Abkömmlinge geschlossen wird*».

⁽⁶⁾ Unele legislațiuni nu conferă, în principiu, vre-un drept de moștenire mic adoptatului asupra averii adoptatorului. Ast-fel este, de exemplu, Codul spaniol din 1889 (art. 177). Alte legislațiuni nici nu pomenesc de instituția adopțiunei, precum este: cea engleză, cea portugheză, etc.

⁽⁷⁾ Textul corespunđător austriac (art. 183) este identic: «*Zwischen den Wahleltern und dem Wahlkinde und dessen Nachkommen finden gleiche Rechte, wie zwischen den ehelichen Eltern und Kindern statt*».

⁽⁸⁾ Cpr Ar. Pascal, *Gaz. tribunalelor*, anul 1 (1861), No. 36, p. 301 urm.—Codul actual n'a admis dreptul de moștenire al adoptatorului asupra averii adoptatului, pentru ca adopțiunea să nu poată nici-odată deveni un contract interesat. «*Prin adopțiune ȳice art. 1759 din Codul german, adoptatorul nu dobędește dreptul de moștenire*». «*Durch die Annahme an Kindesstatt wird ein Erbrecht für den Annehmenden nicht begründet*». Cpr. art. 955 C. Calimach; art. 756, în fine, C austriac; art. 177 Cod spaniol, etc.

⁽⁹⁾ Veđi *Dreptul* din 1873, No. 80, și *Scrieri juridice*, I, p. 111, 112.

doptat și adoptator (art. 314, 315); de unde rezultă că Codul Galimach este abrogat, ca fiind contrar Codului actual. Tăcerea art. 314 și 315, în privința descendenților adoptatului, mai cu seamă față cu art. 659 și 669, care, la titlul succesiunilor, vorbesc despre descendenți, este, deci, argumentul cel mai puternic în favoarea excluderii de la moștenirea adoptatorului a descendenților adoptatului. Imprejurarea că copii adoptatului poartă și ei numele adoptatorului nu dovedește încă înruderirea lor cu acest din urmă, căci și ascendenții lui poartă același nume, și cu toate acestea, nu se poate susține că ar exista vre-o înruderire între dânsii și acel adoptat. Oprirea căsătoriei între adoptator și copiii adoptatului earăș nu dovedește nimic, căci atunci ar trebui să se admită că copiii adoptatorului sunt frați cu adoptatul, sau că soția adoptatorului este rudă cu adoptatul, ceea ce nimeni n'a îndrăznit să susțină până acum. Art. 316 și 317, care se invoacă în susținerea sistemului opus, nu pot, de asemenea, să aducă vre un element în favoarea descendenților adoptatului, căci din împrejurarea că copiii adoptatului împedecă pe adoptator de a lua înapoi lucrurile ce el dăduse copilului înfiat de dânsul (art. 316), și din împrejurarea că adoptatorul iea înapoi din succesiunea copiilor adoptatului, morți fără posteritate, lucrurile ce el dăduse acestui din urmă (art. 317), nu rezultă vre-o înruderire între adoptator și urmașii adoptatului.

Argumentul tras din dreptul roman este departe de a fi concludent, pentru-că, la Romani, adopțiunea era cărmuită de principii cu totul deosebite de acele ale Codului actual; și apoi, chiar în dreptul roman, copilul adoptat nu intra totdeauna în familia adoptatorului⁽¹⁰⁾. Urmașii adoptatului nu vin deci nici-odată, *jure proprio*, la moștenirea adoptatorului.

În cât privește moștenirea prin reprezentație, ea ar părea la prima vedere admisibilă, pentru-că descendentul are în favoarea sa o ficțiune care 'l identifică cu autorul său, așa că însuși autorul ar fi presupus a fi încă în viață⁽¹¹⁾. Descendenții adoptatului nu vor putea, cu toate acestea, moșteni pe adoptator nici prin reprezentarea adoptatului, pentru-că ei sunt cu desăvârșire străini față cu adoptatorul, și pentru-că nu pot fi moșteniți prin reprezentație, de cât acei cari pot fi moșteniți *jure proprio*⁽¹²⁾. Efectele adopțiunii nu folosesc deci descendenților adoptatului de cât în caz când ele s'aun îndeplinit în persoana lui, de la care ei le primesc atunci.

⁽¹⁰⁾ Cpr. L. 40, Pr. Dig., loco supra cit., 1, 7.

⁽¹¹⁾ Cpr. Marcadé, II, 111, și III, 311. Ducaurroy, Bonnier et Roustain, I, p. 371, nota 1. Duranton, VI, 189.

⁽¹²⁾ Laurent, IX, 83, Pand. fr., Adoption, 458.

Iată pentru ce nu putem împărtăși soluția dată de Curtea din Craiova, și aprobăm în totul sentința trib. de Dolj, dată sub presid. amicului nostru, D-l C. Nicolescu, astă-zi membru la Curtea din Galați, sentință care, precum fie-care poate să vadă, este strălucit motivată, și am putea dice chiar cu un lux de argumentare. Chestiunea este însă controversată, precum am arătat mai sus, și este de regretat că d. Nacu n'a găsit cu cale să dică nici un cuvânt asupra ei în Comentariile sale. Poate că autorul și-a rezervat dreptul de a o trata la titlul moștenirilor, de și legiuitorul se ocupă de ea la titlul adopțiunii⁽¹³⁾.

D. Alexandresco

⁽¹³⁾ Volumul al II-lea al eruditului nostru coleg de la București, care, pe când scrieam aceste rânduri, era sub tipar, a vădut de curând lumina zilei. M'am repețit, deci, ca un vultan asupra lui, spre a vedea care este părerea d-lui Nacu asupra acestei grele și spinoase chestiuni. D-sa împărtășește opinia noastră (t. II, pag. 71), însă se mulțumește a afirma, fără a da nici un argument, și fără a arăta măcar că chestiunea este discutată și foarte discutabilă. A serie ast-fel Dreptul civil este lucrul cel mai lesne. Nu trebuie multă bătae de cap.

BIBLIOGRAFII

A apărut :

DREPT ADMINISTRATIV

CURS

POTRIVIT CU NOUL PROGRAM AL ȘCOALELOR
COMERCIALE SUPERIOARE

DE

VIRGIL B. C. BENIȘACHE

Advocat și profesor de legislație comercială

Se află de vânzare la «Librăria Nouă» Negoescu et Manițu din Galați pe preț de 2 lei.

Această lucrare este și pentru usul școalelor liceale și pentru acel al studenților în drept.

A apărut în tipografia ziarului *Curierul Judiciar* :

CODUL DE COMERCIU

cu

NOUA LEGE A FALIMENTELOR

ADNOTATA

COPRINZEND SUB FIE-GARE ARTICOL :

I) Trimitere la autori. II) Jurisprudența română. III) Jurisprudența străină. IV) Motive. V) Note explicative și scurte comentarii

de

ION N. CESĂRESCU și **EM. M. DAN**

La finele Codului s'a adăugat : Expunerile de motive din anii 1885, 1899 și 1900, precum și un Index alfabetic

— PREȚUL 6 LEI —

DE VÂNZARE la librăria *Leon Alcalay*, București și la Tipografia și Redacțiunea acestui Ziar, Str. Carol 19, de unde se expediază contra valoare, timbre sau mandat poștal.